

Naskládaly se do obývacího pokoje. Scarlett ještě nikdy nebyla uvnitř a dychtivě se kolem sebe rozhlížela. Oči se jí rozšířily, když si všimla ploché televizní obrazovky.

„Páni, Hope, vy máte televizi velkou jako filmový plátno. Ta musela stát celý jmění.“

„Cože? Aha, no, já myslím, že byla z výlohy, nebo tak něco,“ zamumlala Hope. Seděla vedle Poppy a kousala si nehet na ukazováčku.

Shelley přišla z kuchyně a nesla konvici s čajem a šálky na kovovém podnosu. Z konferenčního stolku smetla bulvární noviny, prospekt cestovní kanceláře a nějaké oděvní katalogy a zakopla je pod pohovku. Položila podnos na stolek. „Pokus se to tentokrát neshodit, nešiko,“ řekla chladně své dceři.

„Tak co, líbila se ti první jezdecká soutěž, Hope?“ ptala se jí Caroline.

Hope celou cestu domů mluvila o závodech. Jak tak povídala o ponících, které viděla, a o jezdcích, s kterými se setkaly, Scarlett měla potíže dostat se ke slovu, a to se nestávalo moc často. Najednou však Hope odpovídala jednoslabičně.

„Bylo to hezké, děkuji,“ řekla tiše a uchopila svůj hrnek čaje, až jí zbělely klouby na ruce.

„Užila si to,“ Scarlett pověděla Shelley. „I když nás naštvalo, když soutěž vyhrála Georgia Canningová. Je ale snadné být nejlepší, když do toho dáte dost peněz. Máma si myslí, že před pár lety vyhráli v loterii, i když jistě to nikdo neví. Dělají s tím tajnosti. Musela to být ale velká výhra.“

Shelley se rozsvítily oči. „Proč si to myslíš?“

„Žijí v obrovské rezidenci, jezdí v drahých autech a mají spousty poníků. Georgia je jedináček a je strašně rozmazlená. Poník, na kterém vyhrála tu skokovou soutěž, stál deset tisíc liber,“ pokračovala Scarlett.

„Deset tisíc? Za jednoho poníka? To si děláš legraci, ne?“ zeptala se Shelley nevěřičně.

„To je pro Canningovy jen kapka v moři. Mají dům nacpaný starožitnostmi a uměleckými předměty.“

„Tys u nich byla? Kde to je?“

„Jmenuje se to Claydon Manor, na předměstí Tavistocku. Znáte tyhle domy. Automatická brána z tepaného železa, dlouhá příjezdová cesta a všude bezpečnostní kamery. Myslím si, že mají i hlídačí psy. Mají asi strach, že je někdo vykrade.“

„No teda, z toho je mi úplně špatně. Já, svobodná máma, která nemá nic a dělá všechno pro to, aby poslala svou nebohou dceru do Ameriky na léčbu, která jí může zachránit život, a zatím tihle lidi mají tolik peněz, že by mohli hned zítra vystavit šek na celou tuhle cestu, kdyby chtěli,“ řekla Shelley.

Hope prudce vstala, zamumlala něco o tom, že si potřebuje odskočit, a zmizela z pokoje.

Caroline, kterou zaujala ta rozmrzelá nelibost v Shelleyině hlasu, se najednou podívala na hodinky.

„Bože, je za deset minut šest. Měly bychom jet.“

Cestou domů Poppy hleděla na svůj odraz v okně, na půl ucha poslouchala Caroline a Scarlett, jak mluví o Vánocích, a myslela na to, co se za celý den událo. Přemýšlela, co Georgia Canningová, dívka, která všechno má, asi dostane k Vánocům. Kobylka Hvězda to nebude, to je jisté. Zřejmě existují věci, které se za peníze koupit nedají. Poppy si vzpomněla na Shelleyinu tvář, jak chamtivě kalkuluje. Zdá se, že Scarlett řála do živého, když vyprávěla o bohatství Canningových. Přesto to však vypadá, že Shelley, která si neustále stěžuje na chudobu, pořád peníze utrácí – tedy hlavně pro sebe. A nakonec Poppy uvažovala o Hope. Jediné, co si může přát k Vánocům, je uzdravení. Dostane ovšem šanci?